

полученитѣ отговори, видѣхъ, че женитѣ и дѣцата се качваха на спасителнитѣ лодки. Филипсъ ми каза, че токътъ отслабва. Слѣдъ малко капитана дойде да ни каже, че водата нахлува въ парахода и че апаратитѣ ни скоро ще спратъ. Върнахъ се пакъ на кувертата. Корабътъ бѣше захваналъ да потъва и смущение бѣ настанало. Прѣзъ това врѣме Филипсъ стоеше на поста си и работѣше.

„Азъ слѣзохъ въ кабината си за да взема спасителния си поясъ и тоя на другаря си; азъ му го прѣпасахъ около кръста, до дѣто той продължаваше да телеграфира. Опитахъ сжщо да го обуя, но смѣййки се той ми каза да ида да видя, има ли още спасителни лодки.

„Въ това врѣме капитанътъ влѣзе и ни каза:

„— Мои приятели, вие изпълнихте до края дълга си. Сега можете да излизате. Часътъ е дошълъ, когато всѣки трѣбва да мисли за себе си.

„При все това, Филипсъ продължи да телеграфира. Той остана още около 15 минути на пости си. Водата нахлуваше вече въ кабината ни и ние трѣбваше да я напуснемъ.

„Отъ задната страна на кораба идѣха звуковетѣ отъ оркестра, който свирѣше за куражъ на пжтниците обичното имъ парче „Есень“.

„Една група хора спущаха послѣдната лодка въ водата. Азъ поискахъ да имъ помогна, но една вълна умете покрива и ни отвлече въ морето заедно съ лодката. Припомнямъ си, че се намѣрихъ подъ обърнатата лодка. Не зная какъ излѣзохъ изъ това положение, но зная, че по едно врѣме пакъ задихахъ свободно въздухъ. Морето бѣше покрито съ стотини хора, които се бореха съ смъртта. Азъ се стараехъ да се отдалеча колкото се може по-скоро